

INLEIDEN VERVELEND? HOEFT

De meeste zwangerschappen verlopen zonder complicaties en meestal komen bevallingen tussen 37 en 42 weken spontaan op gang. Een geruststellende gedachte. Maar wat als het bij jou anders gaat? Dan moet je bevalling misschien wel worden ingeleid. “Inleiden is het op gang brengen van de baring,” legt gynaecoloog dr. Martina Porath van het Máxima Medisch Centrum in Veldhoven uit. “Voor het inleiden kunnen verschillende redenen zijn. Als de vliezen gebroken zijn en er binnen maximaal 48 uur geen weeën op gang komen, moet je worden ingeleid. De vliezen vormen namelijk een natuurlijke barrière tegen bacteriën. Als die zijn gebroken, heb je kans dat je kind of jijzelf een infectie krijgt. Je wordt ook ingeleid als jouw gezondheid in gevaar is. Bijvoorbeeld als je zwangerschapsvergiftiging hebt. Of als er andere redenen zijn waarom het beter is dat je baby wordt geboren, zoals een groeistilstand of een afwijkend hartfilmpje van de baby.”

Twee manieren

Inleiden kan op twee manieren. “Als de baarmoederhals rijp is en je al een beetje ontsluiting hebt, kunnen je vliezen worden gebroken,” vertelt Martina Porath. “Soms is dat voldoende om de bevalling op gang te brengen, maar meestal is ook een weeënopwekkend infuus nodig.

Als de baarmoederhals nog onrijp is en de vliezen niet gebroken kunnen worden, krijg je een ballonnetje ingebracht met daarin een zoutoplossing. De ballon rekt de baarmoederhals op en zorgt ervoor dat

Soms moet een bevalling op gang worden gebracht, omdat de gezondheid van moeder en kind gevaar loopt. Inleiden heet dat. Gynaecoloog Martina Porath legt uit hoe het gaat. “Langer wachten leidt tot meer risico’s dan een weeënstorm.”

de baarmoederhals tussen de 24 en 48 uur alsnog rijpt. Ook hier geldt: soms komt de bevalling dan vanzelf op gang, maar meestal is nog een weeënopwekkend infuus nodig.”

In het ziekenhuis

Als je wordt ingeleid terwijl de baarmoederhals nog onrijp is, kan het een paar dagen duren voordat je bevalling echt begint. Het weeënopwekkend infuus bevat een flinke dosis oxytocine; een kunstmatige variant van het hormoon dat je lichaam ook zelf aanmaakt tijdens de bevalling. Dit middel is één van de redenen waarom je altijd naar het ziekenhuis moet om te worden ingeleid. Verloskundigen mogen geen weeënopwekkers toedienen. Bovendien moet de baby tijdens het inleiden via een hartfilmpje worden bewaakt. Ook dat kan alleen in het ziekenhuis. De weeënopwekkers zorgen ervoor dat de ontsluiting in een normaal tempo op gang komt. “Ongeveer één centimeter per uur,” zegt Martina Porath.

Meer kans op normale bevalling

Maar hoe zit het dan met die verhalen over weeënstormen, die je soms van andere ingeleide vrouwen hoort? Martina Porath: “De kans op ‘overstimulatie’ - zoals een weeënstorm officieel genoemd wordt - is bij een ingeleide bevalling inderdaad aanwezig. Het risico erop is iets hoger dan bij een normale bevalling. Maar of dat erg is? Uit talrijke studies blijkt dat langer wachten tot meer risico’s leidt en inleiden tot meer normale bevallingen, afhankelijk van de reden waarom de baring wordt ingeleid. Als dat gebeurt omdat de moeder na 37 weken een hoge bloeddruk heeft of zwangerschapsvergiftiging, dan is haar kans op een keizersnee kleiner dan bij afwachten. Bovendien kan er bij overstimulatie goed worden ingegrepen, bijvoorbeeld door het infuus lager te zetten of pijnstilling te geven.” Als je eenmaal volledige ontsluiting hebt, verloopt je bevalling zoals deze zonder inleiden ook had kunnen verlopen. Martina Porath: “De meeste vrouwen mogen na de bevalling direct naar huis.”

NIET!

Discussie: eerder inleiden of niet?

De uiterekende datum ligt bij veertig weken. Is de bevalling bij 42 weken nog niet vanzelf op gang gekomen, dan word je ingeleid. Minister Ab Klink van Gezondheid riep artsen onlangs op om te bekijken of ze misschien eerder moeten ingrijpen om babysterfte te voorkomen. Gynaecoloog Martine Porath vindt het een zinvolle discussie. Maar ook een lastige. "Er zijn voor- en nadelen. Het is namelijk niet wetenschappelijk aangetoond dat je babysterfte kunt voorkomen als je een zwangerschap eerder beëindigt. Maar sterfte van een voldragen kind is ernstig genoeg om er alles aan te doen om dit te voorkomen. Ik vind het in ieder geval goed om met elke vrouw de mogelijkheid te bespreken om haar bij 41 weken in te leiden in plaats van af te wachten. Met haar voorkeur wordt rekening gehouden."

'Na drie uur was ik uitgeput en kreeg ik pijnstilling'

Marieke Bekink werd met 39 weken ingeleid:

"De laatste twee weken van mijn zwangerschap had ik een hoge bloeddruk. Daarom werd tot inleiden besloten. Helaas was het geen fijne ervaring. Eerst werd ik getoucheerd om te zien of de baarmoedermond al rijp was en dat deed veel pijn. Vanaf dat moment verloor ik scheutjes vruchtwater. Waarschijnlijk zaten er scheutjes in de vliezen. Toen ik twee dagen later aan het infuus met weeënopwekkers ging, vond de gynaecoloog het daarom niet nodig om eerst mijn vliezen te breken. De eerste vijf uur gebeurde er nauwelijks iets en de dosis werd telkens opgeschroefd. Tot mijn vliezen braken, er een golf vruchtwater vrijkwam en ik vijf uur lang om de twee minuten hevige weeën had. Na drie uur was ik uitgeput en kreeg ik - na lang aandringen - pijnstilling. Het vervelendste vind ik dat dit waarschijnlijk niet was gebeurd als mijn vliezen wel waren gebroken. De gynaecoloog heeft dat achteraf ook toegegeven."

'Het is me honderd procent meegevallen'

Marijn Karkdijk werd met 41 weken ingeleid: "Mijn vliezen waren spontaan gebroken, maar in de uren daarna kwam de bevalling niet vanzelf op gang. Vanwege infectiegevaar moest ik worden ingeleid. Via via had ik gehoord dat ingeleide bevallingen vaak erg heftig zijn, omdat je een weeënstorm kunt krijgen. Ik vond het uiteindelijk geen onprettige ervaring. Elk uur werd de dosis weeënopwekkers iets verhoogd, maar een weeënstorm bleef uit. Wel had ik last van hevige rugweeën, die ik niet kon wegpuffen en waardoor ik erg moe werd. Om mijn krachten te sparen voor het persen, kreeg ik pijnstillers. Eerlijk gezegd heb ik altijd tegen de bevalling opgezien. De pijn leek me naar en het leek me vervelend als je moest worden ingeknipt. Pijnlijk was het wel, maar die pijn was ook weer snel voorbij. Na veertien minuten persen was mijn dochter er al. Bevalen is me honderd procent meegevallen."

'Voor ik het wist, had ik tien centimeter ontsluiting'

Ingrid Aafjes werd met 41 weken ingeleid: "Ik was tien dagen over tijd en ik had het helemaal gehad met mijn zwangerschap. Omdat ik een ijzertekort had, viel ik regelmatig flauw. Soms gebeurde dat wel drie keer op een dag. Eng, vooral omdat ik al een dochter van drie had, voor wie ik moest zorgen. Het was niet meer verantwoord om zwanger te blijven rondlopen. Ik had er daarom vrede mee dat ik werd ingeleid. Wel vond ik het jammer dat mijn eigen verloskundige de bevalling niet kon doen. Het infuus werd steeds hoger gezet en na tweeënhalve uur kwamen de weeën echt op gang. Als ik pijnbestrijding wilde, hoefde ik het maar te zeggen. Zover kwam het niet. Voor ik het wist had ik tien centimeter ontsluiting en kon ik gaan persen. Op dat moment kwam spontaan mijn eigen verloskundige langs, die een andere afspraak in het ziekenhuis had gehad. Ze trok meteen handschoenen aan om mijn dochter op te vangen. Met twee keer persen was ze er. Pijnloos was de bevalling natuurlijk niet, maar ik kijk er met een goed gevoel op terug."

